

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2323/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Рибарић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Приштина са седиштем у Грачаници, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1113/2019 од 13.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1113/2019 од 13.05.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1113/2019 од 13.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1113/2019 од 13.05.2020. године, потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 999/18 од 18.12.2018. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име зараде – накнаде за период од августа 2013. године закључно са децембром 2015. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе наведено у изреци. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20).

Правноснажном пресудом одлучено је о праву тужиле на исплату разлике између накнаде коју је примала док није била радно ангажована након што јој је престао радни однос због опште познатих догађаја на Косову и Метохији и минималне зараде. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиле не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова, о неоснованости тужбеног захтева, засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3. ЗПП).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.07.2016. године, када је 1 евро, према средњем курсу НБС, износио 123,4010 динара. О тужбеном захтеву одлучено је првостепеном пресудом донетом 18.12.2018. године, а другостепена пресуда донета је 13.05.2020. године.

Вредност предмета спора највишег побијаног дела правоснажне пресуде је 425.952,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност 3.451,77 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић